

“Les filles de Marx ajuden l'empresari occidental a seduir les masses”

Frédéric Beigbeder (Neuilly-sur-Seine, 1965) va saltar a la fama amb 13,99 euros. A partir d'aquesta novel·la, La Campana li ha publicat tots els seus llibres. El tercer i darrer és *Auxili perdó*, sobre els descobridors de models publicitàries, procedents de l'antiga Unió Soviètica.

—Per què heu tornat a utilitzar el personatge pseudo-autobiogràfic d'Octave, convertit aquí en caçador de models?

—És el meu *alter ego* i molts dels autors que estimo en tenen, com Charles Bukowski i Philip Roth. És pràctic, tenir-ne. Se li pot fer viure allò que no pots viure. És el meu doble literari. Té molta sort. La seva vida és més fantàstica que no la meua. L'envejo. Jo escric per tenir una nova vida. A internet hi ha un invent, Second Life, on la gent es crea el personatge i la vida que vol, i la literatura és per a mi la meua segona vida.

—Es podria dir que l'Octave d'aquesta darrera novel·la seria el Frédéric Beigbeder que ara existiria si no s'hagués convertit en escriptor a'èxit i no hagués deixat el món de la publicitat?

—Sí, és ben bé possible. És fascinant, això que em dieu, perquè sovint em demano què hauria passat si en un moment determinat hagués estat en un carrer o un altre, si m'hagués declarat a una dona i no a una altra i, per tant, què hauria passat si hagués continuat al món de la publicitat.

—A banda de poder imaginar-vos una segona vida, quin diríeu que és l'atractiu literari del personatge d'Octave?

—Que és simbòlic. És representatiu de la societat capitalista actual. Els caçadors de models estan al servei d'uns empresaris obligats a pagar noies dels antics països comunistes perquè els ajudin a seduir les masses. És un homenatge que els capitalistes fan a Marx i Lenin, sense saber-ho. Són xocs històrics que han d'inspirar un novel·lista. A la plaça Roja de Moscou hi ha un Christian Dior davant la tomba de Lenin i un immens anunci de Rolex al costat de l'estàtua de Marx.

—El llibre sorgeix d'un moment precís o el món de les models publicitàries que ens arriben dels països de l'Est era un tema que teníeu pensat de fa temps?

—D'un moment precís. La idea em va sorgir mirant un cartell publicitari immens amb la cara d'una model. Em vaig pregun-

Frédéric Beigbeder, autor de la novel·la *Auxili perdó*, que ha traduït La Campana.

tar qui és la gent que tria i busca aquestes cares, i qui és aquesta jove de l'anunci, d'on ve?

—Ja en sabíeu alguna cosa?

—No. Res. És millor escriure d'allò que no coneixes. Ja havia escrit d'allò que coneixia, a la primera novel·la. La curiositat em va motivar, en aquest cas. Sí que sempre havia tingut ganes d'anar a Rússia, i la novel·la va ser l'ocasió per a anar-hi, unes quantes vegades.

—També hi devíeu trobar coses que paga la pena de denunciar?

—Això és bàsic. En aquest cas, el tràfic de models, un tràfic de carn fresca legal, i de menors. S'agafa una nena de tretze anys, a la sortida de l'escola, al carrer o a les discoteques, de Moscou o Sant Petersburg i, amb el consentiment dels pares, la porten a un apartament d'Itàlia, França o Nova York, trencant-li les arrels. I la majoria, no triomfen. Això planteja qüestions sobre la sexualitat o la fascinació de la joventut, és a dir, la contradictòria imatge de puresa

d'un infant perversa, amb atractiu sexual.

—Fascinació que heu intentat reproduir al llibre, no?

—Era indispensable. Si hi he treballat tres anys, millor que hi hagi noies boniques a dins.

—La situació que descriu al llibre, d'hedonisme i amorallitat, i de llibertat sexual, és filla del Maig del 68?

—Sí. Va ser una revolució llibertària. I el meu és un llibre sobre l'arribada sobtada de la llibertat sexual i feminista. I el resultat és que això no va. No som lliures, sinó sols. El feminisme ha fracassat. El meu llibre recorda que les dones no tenen dret de ser grasses, lletges i adultes. A Rússia, és clar. A Rússia, una dona amb més de 24 anys ja és obsoleta.

—Octave no és solament narrador, també reflexiona. D'aquesta forma, relat i assaig es donen sovint la mà.

—En això he copiat el Kundera de *La insostenible lleugeresa del ser*. És molt Europa de l'Est. Trobo interessant barrejar la novel·la amb l'assaig, construir un capítol en forma de reportatge, o d'anàlisi econòmica i política, i també donar veu interior a diversos personatges secundaris, com he fet aquí amb les noies. M'agraden els cops d'efecte, els trencaments de ritme... Això fa apassionant l'escriptura.

Lluís Bonada